

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **W. T.**

skazanej z art. 233 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 września 2025 r.

zażalenia skazanej na zarządzenie Z-cy Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 23 lipca 2025 r., sygn. akt VI Ka 422/24,

w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 9 maja 2025 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 31 lipca 2024 r., sygn. akt II K 354/23,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ostródzie wyrokiem z dnia 31 lipca 2024 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 354/23, uznał oskarżoną W. T. za winną popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. i in. i wymierzył jej karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 1 roku. Sąd Okręgowy w Elblągu wyrokiem z dnia 9 maja 2025 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI Ka 422/24, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej,

utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. Skazana złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia ww. wyroku a następnie w dniu 4 lipca 2025 r. skierowała, za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Elblągu, samodzielnie sporządzone pismo, które nazwała kasacją, wraz z prośbą o ułaskawienie przez Prezydenta RP. Zarządzeniem z dnia 10 lipca 2025 r. wezwano skazaną do uzupełnienia w terminie 7 dni braków formalnych kasacji przez sporządzenie jej i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego (oraz oparcie na powodach wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k.) - pod rygorem odmowy przyjęcia tego środka. Jednocześnie prośbie skazanej o ułaskawienie nadano stosowny bieg.

Zarządzeniem z dnia 23 lipca 2025 r., sygn. akt VI Ka 422/24, Z-ca Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Elblągu, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 526 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez W. T. , albowiem nie uzupełniła ona w określonym terminie braków formalnych osobistej kasacji, wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 9 maja 2025 r., sygn. akt VI Ka 422/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 31 lipca 2024 r., sygn. akt II K 354/23.

Na powyższą decyzję procesową zażalenie złożyła W. T. , która nie podniosła żadnych zarzutów podważających opisany przebieg postępowania, ani też oceny prawnej zaistniałych faktów. Lakoniczny w swej treści środek odwoławczy sprowadza się w istocie do kwestionowania odpowiedzialności skazanej, wraz ze wskazaniem, że to ona w rzeczywistości jest w tej sprawie osobą pokrzywdzoną.

Wprawdzie skarżąca nie sformułowała wniosku odwoławczego, jednak z treści zażalenia wynika, że wniosła ona o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i dlatego nie mogło zostać uwzględnione.

Na wstępie wskazać należy skarżącej, że dla oceny wniesionego przez nią środka odwoławczego nie mają żadnego znaczenia te wszystkie zawarte w wywiedzionym zażaleniu twierdzenia, w których kwestionuje ona przebieg postępowania przed sądami obu instancji oraz podważa zasadność wydanych w jej sprawie, przez te sądy, wyroków. W ramach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy kontroluje bowiem wyłącznie prawidłowość postępowania

okołokasacyjnego oraz sposób jego zakończenia, natomiast nie podlegają ocenie te wszystkie okoliczności, które wiążą się z postępowaniem głównym oraz jego merytorycznym rozstrzygnięciem. Rzeczą bowiem w tym, że w realiach przedmiotowej sprawy incydentalnej skazana w ogóle nie wykazała, że zaskarżone zarządzenie dotknięte jest uchybieniami, które mogłyby doprowadzić do jego uchylenia lub zmiany.

Przede wszystkim przypomnieć należy, że w sytuacji, gdy z mocy wyraźnego przepisu ustawy obowiązuje wymóg sporządzenia i podpisania dokumentu procesowego przez osobę o szczególnych kwalifikacjach określonych w tejże ustawie, niezachowanie tego wymogu stanowi brak formalny i nie pozwala organowi procesowemu na przyjęcie dokumentu, który został sporządzony bez jego zachowania. I tak, stosownie do treści art. 526 § 2 k.p.k., jeżeli kasacja nie pochodzi od wskazanych w tym przepisie podmiotów (prokuratora, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka), powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata, radcę prawnego albo radcę Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z tym osobista kasacja skazanego nie realizuje wskazanego wyżej przymusu adwokacko-radcowskiego, a zatem obciążona jest brakiem formalnym, który uniemożliwia nadanie jej biegu, niezależnie od faktu czy autor zachował termin do jej wniesienia. Z treści art. 530 § 2 k.p.k. wynika, że w takim przypadku (wniesienia osobistej kasacji), prezes sądu (przewodniczący wydziału, upoważniony sędzia) winien wezwać stronę do uzupełnienia wymienionego braku (przymus adwokacko-radcowski) w terminie 7 dni, pod rygorem odmowy przyjęcia kasacji. Dopiero, gdy strona nie usunie tego braku w określonym terminie, aktualizują się podstawy do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia tego środka zaskarżenia. W niniejszej sprawie W. T. została prawidłowo pouczone o jej uprawnieniach i obowiązkach, wraz ze wskazaniem konsekwencji niestosowania się do wydanego zarządzenia. Jeśli zatem pomimo upływu wyznaczonego terminu, nie została wniesiona kasacja sporządzona stosownie do wymagań wynikających z art. 526 § 2 k.p.k., to w tej sytuacji Z-ca Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Elblągu, wobec niewykonania przez skazaną zarządzenia o usunięciu braków formalnych osobistej kasacji - zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k. -

zasadnie odmówił jej przyjęcia, zaś zawarte w wywiedzionym zażaleniu twierdzenia, jak już wyżej wskazano - nie stanowią *in concreto* podstawy do uwzględnienia środka zaskarżenia.

W tym miejscu, jedynie na marginesie odnotować wypada, że skazana, w terminie wyznaczonym na usunięcie wskazanego wyżej braku formalnego, nie złożyła wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kasacji oraz wręcz zadeklarowała, że jako „osoba pokrzywdzona” sama winna decydować „o wyborze obrony i obrońcy”.

Reasumując, skoro sporządzona przez W. T. kasacja jest dotknięta wskazanym wyżej brakiem formalnym, który nie został w trybie art. 120 § 1 k.p.k. usunięty w terminie (zakreślonym zarządzeniem z dnia 10 lipca 2025 r.), to w konsekwencji prawidłowo wydano zarządzenie o odmowie jej przyjęcia.

Mając na uwadze zaprezentowane powyżej względy Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.

SSN Stanisław Stankiewicz

[JJ.]

[a.ł.]